

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **F. R.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. 181/DS/15-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2018, č. j. 17 A 5/2017 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále též „správní orgán prvního stupně") ze dne 28. 11. 2014, č. j. MUCH 93284/2014, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že se dne 7. 9. 2014 okolo 20:53 hod. v obci Cheb jako řidič vozidla zn. X, registrační značky X, otáčel na křižovatce s řízeným provozem ulic Ašská, Ke Skalce a Dvořákova. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 24 odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž v prvé řadě uvedl, že je podána včas, neboť k doručení tohoto rozhodnutí došlo teprve v okamžiku, kdy do spisu dne 16. 11. 2016 nahlédl nový zmocněnec žalobce pan Ing. M. J. Správním orgánům stěžovatel vytknul, že rozhodnutí bylo doručováno toliko žalobci a nikoli jeho zmocněnkyni. Podle žalobce tak je žaloba důvodná, neboť došlo k zániku odpovědnosti za údajný přestupek v důsledku prekluze dle § 20 zákona o přestupcích.

[3] Krajský soud v Plzni shora označeným usnesením žalobu odmítl. Z obsahu správního spisu totiž zjistil, že žalobce převzal rozhodnutí žalovaného dne 16. 2. 2015. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby tak byl podle § 72 odst. 1 s. ř. s. čtvrtek 16. 4. 2015. Žaloba však byla podána až v lednu 2017. Argumentaci žalobce ve prospěch včasnosti podané žaloby krajský soud nepřisvědčil, jelikož shledal, že správní orgány v obou stupních postupovaly při doručování v souladu se zákonem, neboť doručovaly písemnosti přímo žalobci. K datu udělení plné moci totiž zmocněnkyně žalobce nebyla ještě zletilá. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 As 6/2016 – 34.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost. Namítal, že ke dni doručování již jeho zástupkyně K. Z. byla zletilá, tudíž i plně svéprávná. Stejně tomu bylo ke dni, kdy žalobce podal odvolání, v němž prohlásil, že si přeje být zastoupen K. Z. Podle stěžovatele se tím K. Z. stala jeho zástupkyní. Neexistoval žádný zákonný důvod, pro který by správní orgán mohl toto zmocnění ignorovat. Plná moc je pouze osvědčením o existenci dohody o zastoupení.

[5] Za podstatné stěžovatel označil, že pokud dal najevo zájem být zastoupen K. Z. a tento projev učinil ke dni, kdy byla zletilá, měl žalovaný doručovat písemnosti této zástupkyni, a pokud tak neučinil, nelze na rozhodnutí žalovaného nahlížet jako na řádně doručené.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na vyjádření k žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda byla žaloba podána včas, s čímž bezprostředně souvisí otázka, zda rozhodnutí ve správním řízení byla řádně doručena.

[10] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto relevantní skutečnosti: správní orgán prvního stupně dne 12. 11. 2014 obdržel v elektronické formě podání stěžovatele, ke kterému byla připojena plná moc, kterou stěžovatel dne 20. 10. 2014 udělil K. Z., nar. dne X. Dne 14. 11. 2016 byla stěžovateli doručena výzva k doložení originálu plné moci, neboť plná moc v elektronickém formátu JPG nebyla podepsána stěžovatelovým uznávaným elektronickým podpisem. Téhož dne byla správnímu orgánu prvního stupně v poštovní zásilce doručena kopie uvedené plné moci. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo stěžovateli doručeno dne 1. 12. 2014. Dne 15. 12. 2014 správní orgán prvního stupně obdržel odvolání stěžovatele, v němž uvedl, že se o dalším postupu musí poradit se svým zmocněncem, který však rozhodnutí neobdržel. Dále zmínil, že jakmile se s K. Z. setká, předá jí text rozhodnutí a ona zašle správnímu orgánu protiargumenty. Dne 5. 1. 2015 stěžovatel obdržel výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 12. 2014, č. j. MUCH 100977/2014, k doplnění odvolání, na kterou nereagoval. Následně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, které bylo stěžovateli doručeno dne 16. 2. 2015. Dne 15. 11. 2016 správní orgán prvního stupně obdržel plnou moc, kterou žalobce udělil panu Ing. M. J. Tento zástupce žalobce následujícího dne převzal kopii správního spisu.

[11] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel plnou moc K. Z. udělil v době, kdy byla nezletilá (do dosažení zletilosti ji zbývaly přibližně 3 týdny).

[12] Věcmi, v nichž účastník správního řízení udělil plnou moc nezletilé osobě a posléze byl v řízení před správními soudy obou stupňů či při podání kasační stížnosti zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 33/2016 – 36, či v rozsudku ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 As 6/2016 - 34. Od závěrů přijatých v těchto rozsudcích nemá zdejší soud důvod jakkoli se odchylovat a v podrobnostech na ně odkazuje.

[13] V rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 33/2016 – 36, Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že nelze platně zmocnit nezletilou osobu k zastupování účastníka správního řízení, přičemž na tomto závěru nemůže ničeho změnit skutečnost, že zmocněnec nabude po udělení zmocnění zletilosti. Je tomu tak proto, že na neplatně udělené zmocnění je nutné nahlížet jako na takové, které nevzniklo.

[14] V posuzované věci se stěžovatel dovolává toho, že v odvolání v době, kdy již byla K. Z. zletilá, uvedl, že si přeje být zastoupen touto osobou. Tím se podle stěžovatele stala jeho zástupkyní a z uvedeného stěžovatel dovozuje, že žalovaný byl povinen doručovat písemnosti této zástupkyni, a pokud tak neučinil, nelze na ně nahlížet jako na řádně doručené.

[15] Nejvyšší správní soud této argumentaci stěžovatele nepřisvědčil, neboť stěžovatel nijak nedoložil, že po nabytí zletilosti K. Z. ji udělil nové zmocnění ke svému zastupování. Ani z odvolání, na které stěžovatel poukazuje, tato skutečnost nevyplývá, jelikož stěžovatel v něm pouze K. Z. označuje za svého zmocněnce. I v odvolacím řízení tak měly správní orgány k dispozici pouze plnou moc, kterou stěžovatel udělil K. Z. v době, kdy byla nezletilá, a která ji neopravňovala k zastupování stěžovatele, neboť na jejím základě toto zmocnění nemohlo vzniknout. Správní orgány proto nepochybily, když této zmocněnkyni stěžovatele písemnosti nedoručovaly a doručovaly je přímo stěžovateli. Stěžovateli navíc bylo zřejmé, že správní orgány předloženou plnou moc neakceptovaly, neboť správní orgán prvního stupně stěžovatele vyzval k předložení originálu plné moci a žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil, že v době udělení zmocnění nebyla K. Z. zletilá. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že plná moc je pouze osvědčením o existenci dohody o zastoupení. V posuzované věci však stěžovatel nedoložil, že tuto dohodu uzavřel se subjektem způsobilým jej řádně zastupovat, resp. doložil pouze, že ji uzavřel s k tomu nezpůsobilým subjektem (nezletilou K. Z.), což má však výše již popsané důsledky.

[16] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že správní orgán prvního stupně předmětnou plnou moc obdržel dne 12. 11. 2014 v elektronické formě ve formátu JPG a dne 14. 11. 2014 obdržel v poštovní zásilce kopii této plné moci. Pokud by tato v písemné formě zaslaná kopie plné moci byla udělena zletilému zástupci, postačovala by dle Nejvyššího správního soudu k prokázání zastoupení. Tak tomu však v posuzované věci nebylo, neboť jak již bylo zdůvodněno výše, plná moc předložená stěžovatelem (ať již v jakékoli formě) nezakládala zmocnění K. Z. k zastupování stěžovatele. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, když z předložené plné moci nevycházel, byť k tomuto závěru dospěl na základě jiné úvahy spočívající v tom, že plná moc není podepsána elektronickým podpisem stěžovatele, a nesplňuje proto požadavky na elektronicky učiněné podání.

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že plně obstojí závěr krajského soudu o opožděnosti stěžovatelem podané žaloby, neboť stěžovatel převzal rozhodnutí žalovaného dne 16. 2. 2015 a žaloba byla podána až v lednu 2017, tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby zakotvené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[19] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu